

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1954-1955.

VERGADERING VAN 31 MEI 1955.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsontwerp houdende wijziging van de wet van 30 December 1950 tot vaststelling van de wedden der bedienaars van de katholieke eredienst.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1954-1955.

SÉANCE DU 31 MAI 1955.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner le projet de loi modifiant la loi du 30 décembre 1950 fixant les traitements des ministres du culte catholique.

Aanwezig : de hh. ROLIN, voorzitter; BRIOT, CAMBY, CHOT, Mevr. CISELET, de hh. CUSTERS, DERBAIX, DUTERNE, KLUYSKENS, MOUREAUX, NIHOUL, ORBAN, PHOLIEN, RONSE, Mevr. VANDERVELDE, de hh. VAN REMOORTEL en LAGAE, verslaggever.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Het voorgelegde ontwerp, dat ingevolge de Kamerontbinding in 1954 moest vervallen, is een van de ontwerpen die bij de wet van 14 Januari 1955 van verval werden ontheven en derhalve aanhangig bleven bij de Kamer waarbij zij waren ingediend. Het heeft tot doel de toekenning van de standplaatstoelage aan de bedienaars van de katholieke eredienst te regelen.

Een besluit van de Regent van 16 Maart 1950 had aan het personeel van de Rijksbesturen, waarvan de jaarwedde 82.320 frank niet overschreed, een standplaatstoelage verleend, die schommelde volgens het bedrag van de wedde en de gemeente waar de functies werden uitgeoefend.

De wet van 30 December 1950 tot vaststelling van de jaarwedden van de door het Rijk bezoldigde bedienaars van de katholieke eredienst verleent aan dezen een standplaatstoelage in dezelfde voorwaarden als bepaald in voornoemd Regentsbesluit voor het personeel van de Rijksbesturen.

Het Regentsbesluit van 16 Februari 1953 heeft het Regentsbesluit van 1950 evenwel gewijzigd in die zin dat die toelage met 1.200 frank werd verminderd en dat de grenswedden waarboven het Rijkspersoneel die toelage niet meer krijgt, gewijzigd werden.

R. A 4844.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

265 (Zitting 1953-1954) : Wetsontwerp.

MESDAMES, MESSIEURS,

Frappé de caducité par la dissolution des Chambres de 1954, le projet qui vous est soumis, est un de ceux que la loi du 14 janvier 1955 a relevé de cette caducité et maintenu au rôle de la Chambre sur le bureau de laquelle ils avaient été déposés. Il a pour but de régler l'allocation de l'indemnité de résidence aux ministres du culte catholique.

Un arrêté du Régent du 16 mars 1950 avait attribué au personnel des administrations de l'Etat, dont le traitement annuel ne dépassait pas 82.320 francs, une indemnité de résidence variable suivant le montant du traitement et la commune où les fonctions étaient exercées.

La loi du 30 décembre 1950 fixant les traitements des ministres du culte catholique rétribués par l'Etat, alloue à ceux-ci une indemnité de résidence dans les mêmes conditions que celles prévues pour les agents de l'Etat par l'arrêté du Régent précité.

Un arrêté royal du 16 février 1953 a toutefois modifié l'arrêté du Régent de 1950 en diminuant de 1.200 francs les montants de cette indemnité et en modifiant les montants des traitements-limites au delà desquels les agents de l'Etat ne bénéficient plus de cette indemnité.

R. A 4844.

Voir :

Document du Sénat :

265 (Session de 1953-1954) : Projet de loi.

Op grond van de wet van 30 December 1950 was die vermindering van de standplaatstoelage en die wijziging in de grenswedden van toepassing op de bedienaars van de katholieke eredienst, wier jaarlijkse standplaatstoelage derhalve met 1.200 frank verminderd moest worden.

Er zij evenwel opgemerkt dat het koninklijk besluit waarbij de standplaatstoelage van het Rijkspersoneel werd verminderd, aan laatstgenoemden tevens een weddevermeerdering toekende welke de vermindering van de standplaatstoelage ruimschoots goedmaakte.

Aangezien de wedde van de bedienaars van de katholieke eredienaars bij de wet wordt vastgesteld, is de weddeverhoging die met de vermindering van de standplaatstoelage samenhangt, op hen niet van toepassing, zodat zij, per slot van rekening, de vermindering van de standplaatstoelage ondergaan, zonder de weddeverhoging te genieten die, voor het Rijkspersoneel, het tegenwicht vormde van die vermindering.

Het nieuwe stelsel had aldus tot gevolg dat hun bezoldiging verlaagd in plaats van verhoogd werd.

Bovendien was de nieuwe bezoldiging, die op grond van het koninklijk besluit van 16 Februari 1953 aan het Rijkspersoneel werd verleend, ondanks de vermindering van de standplaatstoelage — en de vermindering van de haardvergoeding, welke de bedienaars van de katholieke eredienst trouwens niet genieten — op zijn minst gelijk aan de vroegere. Een dergelijke bepaling die de verkregen toestand vrijwaart, bestaat niet voor de bedienaars van de eredienst.

Bij gebrek aan een compenserende weddeverhoging was het dan ook billijk, met het oog op de vrijwaring van de verkregen rechten, de standplaatstoelage voor de bedienaars van de katholieke eredienst te handhaven zoals die bestond vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 1953.

Zulks is het doel van het ontwerp, waarvan de artikelen, die een loutere overname zijn van de bepalingen van het Regentsbesluit van 16 Maart 1950, geen nadere toelichting behoeven.

Opgemerkt zij dat de bedienaars van de andere door het Rijk bezoldigde erediensten onder een dergelijke maatregel zullen vallen op grond van een koninklijk besluit dat te hunnen gunste getroffen kan worden, aangezien hun bezoldiging niet bij de wet wordt vastgesteld.

Uw Commissie heeft het ontwerp met 10 tegen 2 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Dit verslag is eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
L. LAGAE.

De Voorzitter,
H. ROLIN.

En vertu de la loi du 30 décembre 1950, cette réduction du montant de l'indemnité de résidence et ces modifications aux traitements-limites étaient applicables aux ministres du culte catholique dont l'indemnité annuelle de résidence devrait être ainsi réduite de 1.200 francs.

Il échet toutefois de remarquer qu'en même temps qu'il opérât la réduction de l'indemnité de résidence des agents de l'Etat, l'arrêté royal accordait à ceux-ci une majoration de traitement compensant largement la réduction de l'indemnité de résidence.

Comme le traitement des ministres du culte catholique est fixé par la loi, l'augmentation de traitement corrélative à la réduction de l'indemnité de résidence ne leur était pas applicable de sorte qu'en définitive ils subissaient la réduction de l'indemnité de résidence sans bénéficier de l'augmentation de traitement qui, pour les agents de l'Etat, compensaient cette réduction.

Loin d'augmenter leur rétribution, le nouveau régime avait ainsi pour conséquence de la réduire.

De plus, l'arrêté royal du 16 février 1953 assurait aux agents de l'Etat, malgré la réduction de l'indemnité de résidence — et de l'indemnité de foyer, dont ne bénéficient pas d'ailleurs les ministres du culte catholique — une rétribution nouvelle au moins égale à l'ancienne. Pareille disposition sauvegardant la situation acquise, n'existe pas pour les ministres du culte.

A défaut d'augmentation compensatoire de traitement, il était dès lors équitable pour la sauvegarde des droits acquis de maintenir au moins au profit des ministres du culte catholique, l'indemnité de résidence dont ils bénéficiaient avant l'entrée en vigueur de l'arrêté royal de 1953.

Tel est le but du projet dont les articles, reproduisant simplement les dispositions de l'arrêté du Régent du 16 mars 1950, n'appellent pas d'explications.

Il échet de remarquer que les ministres des autres cultes rétribués par l'Etat bénéficieront de pareille mesure grâce à un arrêté royal qui pourra être pris en leur faveur, leur rétribution n'étant pas fixée par la loi.

Votre Commission a voté le projet par 10 voix contre 2 et 2 abstentions.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité.

Le Rapporteur,
L. LAGAE.

Le Président,
H. ROLIN.